



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 148/2019-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedu Mojmíra Mamojku a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Fúzerom, advokátska kancelária, M. R. Štefánika 22, Trebišov, [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd trestným konaním vedeným Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 4 T 7/2005 a takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

## I.

### Vymedzenie napadnutého postupu a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v tom čase Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 49 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru trestným konaním vedeným Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 4 T 7/2005 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Vec sťažovateľa bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce bola predbežne prerokovaná v treťom senáte ústavného súdu v zložení Mojmír Mamojka (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka a Martin Vernarský.

3. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je obžalovaný v napadnutom konaní vedenom na krajskom súde vo veci trestného činu skrátenia dane podľa § 9 ods. 2 a § 148 ods. 1 a 5 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinného do 31. augusta 1999.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vyjadruje všeobecnú nespokojnosť najmä s vyhodnocovaním skutkového stavu, nevykonaním ním navrhnutých dôkazov, ako aj dĺžkou trestného konania. Krajský súd ako odporca mal svojimi „postupmi a rozhodnutiami“ porušiť sťažovateľom označené základné práva a práva.

5. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza: «... Všetky mnou navrhnuté dôkazy Krajský súd ako aj Najvyšší súd odmietli, čím porušili moje právo na spravodlivý proces a konali proti základným zásadám v § 2 ods.1,4,5 Tr. por. (zák.č. 141/61 Zb.), ale aj proti základným zásadám v § 2 ods.1, 7, 10, 11, 14 Tr. por. [zák. č. 301/2005 Z. z.]. Krajský súd Košice rozsudkom zo dňa 05.03.2013 sp. zn. 4T 7/2005 ma uznal vinným v zmysle obžaloby a uložil mi trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov so skúšobnou dobou v trvaní 4 rokov. Proti odsudzujúcemu rozsudku KS Košice som podal odvolanie a opätovne som v odvolaní argumentoval potrebou vykonania hore uvedených dôkazov v môj prospech. Najvyšší súd SR Bratislava uznesením zo dňa 03.09.2013 sp. zn. 5 To 7/2013 napadnutý rozsudok zrušil a vrátil Krajskému súdu v Košiciach na nové prejednanie a rozhodnutie s tým, že je potrebné vypočuť svedka [REDAKOVANÉ], ktorý je obhajcom jedného zo spoluobžalovaných v tejto veci. NS SR nariadil opätovne vypočuť svedkov na [REDAKOVANÉ] nakoľko, ich výsluchy boli procesne chybné. Od zrušujúceho uznesenia NS SR zo dňa 03.09.2013 doteraz nebolo rozhodnuté Krajským súdom v Košiciach. Prvý dôvod zastavenia trestného stíhania. Som toho názoru, že trestné stíhanie voči mne malo byť zastavené pre extrémny prípad, čo sa týka priedahov v konaní. Ku skutku malo dôjsť v roku 1998 t. j. pred 21 rokmi a od podania obžaloby v roku 2005 je to už skoro 14 rokov, teda dvakrát dlhšie, ako vo výnimočných prípadoch Európsky súd pre ľudské práva uznal za primeranú lehotu konania pred vnútroštátnymi orgánmi, t. j. šesť rokov. Počas trestného konania došlo k zastaveniu trestného stíhania a dva krát k oslobodeniu spod obžaloby, pretože skutok sa nestal. Bol som aj odsúdený, ale toto odsúdenie bolo zrušené. Sú pochybnosti o mojej vine a skutku, či je trestný alebo netrestný a preto navrhujem vo veci, aby Ústavný súd moju sťažnosť prijal na ďalšie konanie a uložil Krajskému súdu v Košiciach nepokračovať v trestnom stíhaní a uložiť mu zastaviť trestné konanie. Hoci Európsky súd pre ľudské práva nevyvodil z porušenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd povinnosť zmluvného štátu automaticky kompenzovať priedahy v konaní zastavením trestného stíhania, súčasne takú formu kompenzácie pripustil, lebo ich považuje za dostatočnú nápravu porušeného práva, ak ho národný súd použije výslovne preto, že bolo porušené právo na prejednanie veci v primeranej lehote (I.ÚS 236/2011).

... Ďalšie konanie by spôsobovalo znovu neúmerne prietahy v konaní, berúc v úvahu vysokú pravdepodobnosť podania riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, ako aj ústavných sťažností procesnými stranami, ktoré by spolu s doterajšími prietahmi viacnásobne prevyšovali dĺžku konania, t.j. 6 rokov, uznanú vo výnimočných prípadoch Európskym súdom za primeranú lehotu konania pred vnútroštátnymi orgánmi.

... V záujme poskytnutia účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa ide o prípad hodný odlišného prístupu ústavného súdu k sťažnosti než doteraz, ktorý pripúšťa možnosť preskúmať rozhodnutia a postup všeobecných súdov, aj keď nejde o „konečné“ rozhodnutie, resp. konanie nie je ukončené, ak ním tento súd porušil základné práva sťažovateľa.

... Prípadným odmietnutím sťažností sťažovateľa došlo by k porušeniu okrem iných článkov najmä článku 13 dohovoru.»

6. Sťažovateľ na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd uznesením v rámci predbežného prerokovania o jeho ústavnej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Sťažnosť [REDAKOVANÉ] prijíma na ďalšie konanie.

2. Podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení sudcov v znení neskorších predpisov sa ukladá Krajskému súdu v Košiciach nepokračovať v trestnom konaní vedenom pred ním pod sp. zn. 4 T/7/2005. Ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu znamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom. Je odôvodnené, aby ústavný súd bezodkladne uložil Krajskému súdu v Košiciach nepokračovať v trestnom konaní a potom rozhodol o tom,

či predmetný postup Krajského súdu v Košiciach je v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou... Poukazujem na to, že v trestnej veci už bolo 1x zastavené trestné stíhanie, už bolo 5x rozhodnuté Krajským súdom v Košiciach a 4x bolo rozhodnuté Najvyšším súdom v Bratislave.“

7. Napokon sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na konanie nálezom vo veci samej takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1, na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces a účinný prostriedok nápravy podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s princípmi právneho štátu garantovanými v čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky porušené boli.

2. Ukladá Krajskému súdu v Košiciach trestné konanie vedené pred ním pod sp. zn. 4T 7/2005 podľa § 56 ods. 3 písm. a, c zák. č. 38/1993 o organizácii ÚS SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení zastaviť.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

8. Sťažovateľ doručil 16. októbra 2019 ústavnému súdu podanie, ktorým doplnil petit ústavnej sťažnosti, „pokiaľ ide o vydanie nálezu v bode 1. tak, že moje práva porušil Krajský súd v Košiciach vo veci pod sp. zn. 4T/7/2005“.

## II.

### **Relevantná právna úprava**

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

12. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

17. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

18. Podľa čl. 2 ods. 3 ústavy každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

19. Podľa 12 ods. 1 ústavy sú ľudia slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy sú si všetci účastníci v konaní podľa odseku 2 rovní.

22. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

23. Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

24. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

25. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

### III.

#### *Právne hodnotenie ústavného súdu*

26. Ústavný súd najprv uvádza, že sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti a napokon ani v jej doplnení doručenom 16. októbra 2019 jednoznačne neidentifikoval, či k porušeniu ním označených základných práv a práv zaručených dohovorom malo dôjsť rozhodnutím alebo postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 T 7/2005. Ústavný súd napriek tomu, berúc do úvahy hľadiská procesnej ekonómie, nevyzval sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu na odstránenie uvedeného nedostatku, pretože ani vyhovenie výzve by nebolo spôsobilé zhojiť procesné prekážky prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Tie ústavný súd vysvetľuje v ďalších častiach odôvodnenia tohto uznesenia.

**K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 3, čl. 12 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 49 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru**

27. Ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej je trestné konanie od svojho začiatku až do jeho konca procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd trestne stíhanej osoby môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05). Ku kontrole zo strany všeobecných súdov dochádza v každej fáze ich rozhodovania, počínajúc preskúmaním obžaloby a končiac dovolacím prieskumom. Vo všetkých fázach súdneho konania môže sťažovateľ namietat' porušenie práva na obhajobu.

28. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti

domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

29. Ústavný súd v súčinnosti s krajským súdom zistil, že v napadnutom konaní bolo 12. júna 2019 vykonané krajským súdom hlavné pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, proti ktorému sa sťažovateľ odvolal. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako odvolací súd je oprávnený preskúmať napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo. Vďaka tomu bude možné odvolanie sťažovateľa ako právny prostriedok, ktorý mu zákon [zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“)] na ochranu jeho označených základných práv a slobôd priznáva, považovať za vyčerpané v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde až právoplatnosťou rozhodnutia najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho.

30. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

**K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48. ods. 2 ústavy**

31. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo, pričom dominantne dôvodí požiadavkou, podľa ktorej *„trestné stíhanie voči mne malo byť zastavené pre extrémny prípad, čo sa týka priet'ahov v konaní. Ku skutku malo dôjsť v roku 1998 t. j. pred 21 rokmi a od podania obžaloby v roku 2005 je to už skoro 14 rokov, teda dvakrát dlhšie, ako vo výnimočných prípadoch Európsky súd pre ľudské práva uznal za primeranú lehotu konania pred vnútroštátnymi orgánmi, t. j. šesť rokov. Počas trestného konania došlo k zastaveniu trestného stíhania a dva krát k oslobodeniu spod obžaloby, pretože sa skutok nestal. Bol som aj odsúdený, ale toto odsúdenie bolo zrušené... Zastavenie trestného stíhania v danej trestnej veci preto možno považovať aj za dostatočnú nápravu porušeného práva na prejednanie veci v primeranej lehote.“*

32. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný nielen rozsahom, ale aj dôvodmi návrhu na začatie konania okrem prípadu výslovne uvedeného v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah a predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

33. Sťažovateľ na podklade ním rekapitulovanej dĺžky trestného konania nenavrhuje, aby ústavný súd v nadväznosti na prípadné konštatovanie porušenia jeho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy uložil krajskému súdu povinnosť konať bez zbytočných priet'ahov, ale očakáva príkaz adresovaný krajskému súdu na okamžité zastavenie napadnutého konania, čomu venuje podstatnú časť argumentácie v rámci svojej ústavnej

sťažnosti. Skutočnosť, že sťažovateľ sa ochrany svojho práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy domáha prostredníctvom návrhu na uloženie príkazu krajskému súdu zastaviť proti nemu vedené trestné konanie, a nie návrhom na uloženie príkazu krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov, vyplýva nielen z formulácie sťažnostného petitu, ale aj zo skutočnosti, že sťažovateľ navrhol ústavnému súdu dočasným opatrením zakázať krajskému súdu pokračovať v žalovanom konaní. Sťažovateľovi teda zjavne nejde o nastolenie procesného priebehu konania na krajskom súde, ktorý by nebol poznačený prietahmi, ale o zastavenie trestného konania, a tým vyhnutie sa eventuálnemu konštatovaniu jeho viny či uloženia trestu.

34. Ústavný súd v predchádzajúcom bode formulované hodnotenie nepredostiera ako kritiku na adresu sťažovateľa ani ako podozrenie zo snahy vyhnúť sa riziku odsúdenia nedobromyseľným, špekulatívnym správaním. Dôvodom hodnotiacej formulácie je výlučne snaha ústavného súdu autenticky vystihnúť procesné stvárnienie ústavno-súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľ ako obvinený zo spáchania trestného činu domáha a ktorá je pre ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde (viazanosť nielen rozsahom, ale aj dôvodmi návrhu na začatie konania) záväzná.

35. Ako už bolo uvedené, podľa zistení ústavného súdu bolo v napadnutej trestnej veci sťažovateľa 12. júna 2019 vykonané krajským súdom hlavné pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, proti ktorému sa sťažovateľ odvolal. Vec je teda neprávoplatne rozhodnutá v štádiu odvolacieho konania, ktoré je v rukách najvyššieho súdu.

36. Podľa § 9 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak tak ustanovuje medzinárodná zmluva.

37. Citované ustanovenie trestného práva procesného [predtým aj ako procesnú normu zakotvenú v § 11 ods. 1 písm. h) zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov] ustálená súdna judikatúra interpretuje tak, že porušenie práva obvineného na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote môže byť kompenzované i zastavením dotknutého trestného konania (napr. uznesenie najvyššieho

súdu zo 16. mája 2012 vo veci sp. zn. 1 Tost 12/2012 alebo uznesenie ústavného súdu zo 16. júna 2011 v konaní sp. zn. I. ÚS 236/2011 a ďalšie). Všeobecné sudy konajúce v sťažovateľovej veci tak disponujú dostatočným zákonným právnym základom na poskytnutie ochrany jeho základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v podobe, v akej sa jej domáha svojou ústavnou sťažnosťou.

38. Otázka, či sa sťažovateľovo základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov s ohľadom na časové, ale aj všetky ostatné okolnosti jeho trestnej veci musí nevyhnutne prejavíť v povinnosti všeobecných súdov zastaviť trestné konanie proti nemu vedené, bude ústavným súdom zodpovedateľná až po právoplatnom ukončení tohto konania. Do tohto momentu sú za poskytnutie ochrany sťažovateľovmu základnému právu na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov v podobe ním požadovanej (zastavenie konania z dôvodu značného časového odstupu od údajného spáchania trestnej činnosti) zodpovedné všeobecné sudy konajúce v jeho trestnej veci. Prijatie sťažovateľovej ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie s prípadným vyhovujúcim meritórnym nálezom by do právomoci všeobecných súdov zasiahlo spôsobom nerešpektujúcim zásadu subsidiarity plynúcu z čl. 127 ods. 1 ústavy („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), a to v čase, keď procesné okolnosti súdnej trestnej veci všeobecným súdom požadovanú ochranu poskytnúť umožňujú.

39. Na základe už uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu jej predčasnosti ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

40. Nad rámec prezentovaných dôvodov tohto uznesenia ústavný súd dodáva, že odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa ako neprípustnej v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nepredstavuje procesnú prekážku, ktorá by v budúcnosti bránila sťažovateľovi obrátiť sa na ústavný súd opätovne s ústavnou sťažnosťou na prietahy v tom istom konaní.

41. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez významu zaoberať sa ďalšími časťami sťažnostného petitu, ktoré sú svojou povahou viazané na prijatie sťažnosti

na ďalšie konanie (navrhnutý zákaz pokračovať v konaní na krajskom súde)  
a na vyhovujúce rozhodnutie vo veci samej (náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2019

Mojmír Mamojka  
predseda senátu